

Terugblik op een Rondje Atlantic, van droom tot werkelijkheid

In het voorjaar van 2021 heeft ook de jongste telg het nest verlaten. Wij, Johan en Joke (de ouders) kijken terug op een geweldige tijd waarin we een Rondje Atlantic zeilden met onze destijds puberende jongens. De ervaringen tijdens de zeilreis en ontmoetingen met inspirerende mensen hebben ons voor altijd veranderd.

De droom

Het begin was minder rooskleurig. We kregen beiden een burn-out. Het bedrijf waarvoor wij werkten ging de ene kant op en wij onbewust een andere. Na Johans tweede burn-out werd het tijd om afscheid te nemen van zijn werkgever. Het was een heftig jaar, maar gaf ons ook de mogelijkheid om aan een lang gekoesterde droom te beginnen. Als afsluiting van een periode met advocaten gevolgd door ontslag, gingen we met het gezin twee weken naar Curaçao.

Johan had al twee keer eerder een maand zeilend in de Carieb doorgebracht, op de boot van zijn broer en schoonzus en voelde zich daar helemaal thuis. Het was van jongs af aan zijn grote droom om ooit over de Atlantische oceaan te varen met zijn eigen boot. We wilden ervaren of de rest van het gezin zich ook in zo'n tropische omgeving op hun gemak zou voelen. De jongens, toen 11 en 13 jaar oud, besloten dat zij wel mee wilden op een lange zeilreis over de Atlantische oceaan.

Wat een geweldige wezens, mijn eerste ontmoeting met een dolfijn

Ik had aanvankelijk mijn twijfels. Na een mooie ervaring met het zwemmen met dolfijnen begon dat te veranderen. Ik was zoekende naar mezelf en vroeg me af wat ik nou echt wilde. Tijdens het snorkelen vroeg ik in gedachten aan een naast mij zwemmende dolfijn: "En nu?", de dolfijn keek me indringend aan en maakte een duik naar de diepte. "Oké, ik mag dus in het diepe springen", ging het door mij heen. Een spannende en tegelijkertijd ook gave gedachte. Na het zwemmen voelde ik zo'n fijne energie in mijn lijf, dat ik er helemaal enthousiast van werd. Vanaf dat moment wilde ik ook mee en nog meer dolfijnen ontmoeten.

Beluga

De zoektocht naar een geschikte boot begon, groot genoeg voor het gezin en ook nog oceaanoewaardig. Wanneer Johan in de keuken stond te koken, speurde ik het internet af. Bij het horen van het type Colin Archer, kwam hij enthousiast kijken. Een gedegen gebouwd no-nonsense schip met heel veel werk voor een haalbare prijs. In november 2007 werden we eigenaar van de Beluga. Johan had weer een doel, re-integreren in het dagelijkse leven door te klussen aan de boot.

Vanaf mei 2008 durfden we steeds meer te gaan geloven in ons plan, sindsdien houden we een blog bij. Om van het project een gezamenlijke activiteit te maken nam ik in het najaar van 2008 drie maanden levensloopverlof. We dachten toen nog dat we met één tot anderhalf jaar de boot gerenoveerd te hebben. De werkelijkheid was anders en uiteindelijk duurde het vier jaar om Beluga geschikt te maken voor een oceaansreis.

Proefvaart met Beluga op het Haringvliet

Inmiddels was ik bezig met cursussen intuïtieve ontwikkeling gevolgd door een opleidingsjaar Aura Healing. Ik schrok toen ik begin 2009 mezelf hoorde zeggen, dat ik eind van het jaar niet meer bij het bedrijf zou werken waar ik toen nog in dienst was. Die uitspraak werd werkelijkheid en in oktober van dat jaar werd ik als klokkenluider aan de kant geschoven. Mijn zelfvertrouwen was

beneden het nulpunt gezakt. Gelukkig was Johan al weer wat opgekrabbeld, hij nam mij bij de hand en gaf mij overzichtelijke kleine klusjes. Het maken van een koofje in de navigatiebank werd mijn eerste opdracht. Het kostte me ruim een week om een paar houtjes te zagen, schuren en verven. Dat was het begin van een grote renovatie, driekwart van het interieur werd vernieuwd, de dieseltank vervangen, watertanks geïntegreerd in de romp, alle elektriciteitsdraden opnieuw getrokken, nieuwe tuigage, andere stuurinrichting en vaste ramen bij de kuip. Op de valreep schaften we nog een nieuwe motor en boegschroef aan.

Procesdagen en energetisch reinigen

Tijdens de verbouwing hadden we ieder onze eigen taken en vaak planden we wat we de volgende dag gingen doen. Af en toe lukte dat niet, dan had een van ons behoefte om eens flink boos te zijn, frustraties te uiten of gewoon in zijn/haar slachtofferrol te gaan zitten. Tja, dan kun je wel aan de slag gaan, echter het voelde niet goed. Dus werd er tijdens zo'n ochtend of middag veel gepraat, gevoeld en de psychische aspecten weer op een rijtje gezet. Na afloop waren we vaak zo moe en leeg dat we vroeg naar huis gingen. Al hadden we fysiek niks gedaan aan de boot, onze eigen relatie en blik op het geheel had weer het nodige onderhoud gehad. Gekscherend noemden we dat een procesdag en eindigen dan altijd met de tekst: 'Morgen is er weer een nieuwe dag en dan gaan weer "echt" werken'.

Na 4 jaar aan de boot gewerkt te hebben, werd het tijd voor een zeilvakantie in Nederland. Maar eerst wilden we een lange periode van wederopbouw voor zowel de boot als onszelf gepast afsluiten. Johan wist van een schippersgebruik om de boot te herdopen, in ons geval met dezelfde naam en nu met onze eigen energie. Dat bracht mij op het idee om de boot energetisch te reinigen. Zelfs de jongens deden op hun manier mee door hard aan de lieren te draaien, het kabaal zou eventueel aanwezige oude geesten verjagen. Het gaf ons een goed gevoel om ieder onze eigen rituelen uit te voeren.

Beluga wordt energetisch gereinigd met Heilig Hout

De definitieve beslissing

We hadden nog een jaar nodig om de boot af te maken en de reis zelf voor te bereiden. In de afgelopen periode werkten we onafgebroken door, maar soms schrokken we wakker en kwamen de twijfels weer boven. Er zijn duizend redenen om niet te gaan, je carrière, je hypotheek, wat doe je je kinderen aan enzovoorts. Er is slechts één reden om wel te gaan: volg je droom. We spraken er veelvuldig over, alle voors en tegens kwamen aan bod. In die periode lazen we veel reisverhalen van andere zeilers.

Laura Dekker was een van onze inspiratiebronnen. Zo jong al weten wat je wil en ondanks alle tegenwerking en kritiek toch gewoon gaan. Johan en Tim waren haar in 2006 in Kudelstaart

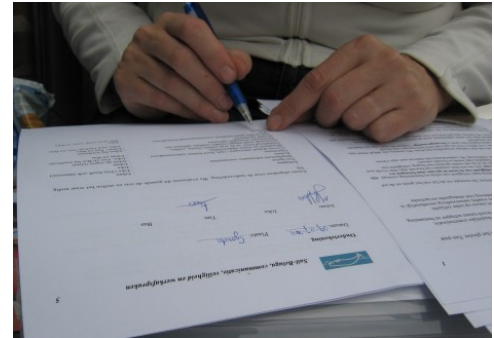
Laura, Bas en Tim op de Hiswa

tegengekomen en hadden op de steiger een praatje met haar gemaakt. Ze was toen nog geen BN'er, maar Johan was toen al onder de indruk van haar zeemanschap en uitstraling. "Dat meisje was zo één met haar boot! Met mijn 35 jaar zeilervaring kan ik nog veel van haar leren". De jongens lazen het boek "Mijn verhaal" dat haar oma had geschreven, volgden de media-aandacht en Bas maakte er zelfs een werkstuk over. Laura had net haar solo wereldreis succesvol voltooid, toen we haar ontmoetten op de Hiswa waar ze een lezing gaf. Wat een spontane en leuke meid, ze vond het enig om leeftijdsgenoten te ontmoeten en gaf de jongens antwoord op al hun vragen.

Omdat het al 5 jaar geleden was dat we in Curaçao hadden besloten om de reis met z'n vieren te doen, werd het nu tijd voor een definitieve beslissing. Bas vroeg zich hardop af of hij "alleen maar ja" mocht zeggen. Maar nee, we kregen elk het recht om anders te beslissen. Na enig overdenken besloten we allemaal het avontuur aan te gaan. We spraken af om ten minste tot aan Spanje door te gaan en daar weer opnieuw te besluiten over het vervolg van de reis.

Communicatieplan

Johan, met zijn ervaring als projectmanager, stelde een communicatieplan op om alle neuzen dezelfde kant op te krijgen en af te spreken hoe we met elkaar zouden communiceren. Onze verwachtingen en uitdagingen werden erin vastgelegd en de taken aan boord werden verdeeld. Zo werd Tim provisiemeester en heeft die rol met verve vervuld. Johan was de schipper en had eindverantwoordelijkheid voor boot en bemanning. In het plan werd ook aandacht besteed aan de dubbele rollen die we hadden. We werden naast vader, moeder en zoons ook opeens bemanning van een varende schip met de primaire taak om onszelf en de boot heelhuids naar de overkant te brengen. Een van de regels in het communicatieplan was "moe en chagrijnig zijn niet hetzelfde". In het begin van onze reis werd dan ook veelvuldig gerefereerd aan het communicatieplan, waaronder we allemaal onze handtekening hadden gezet.

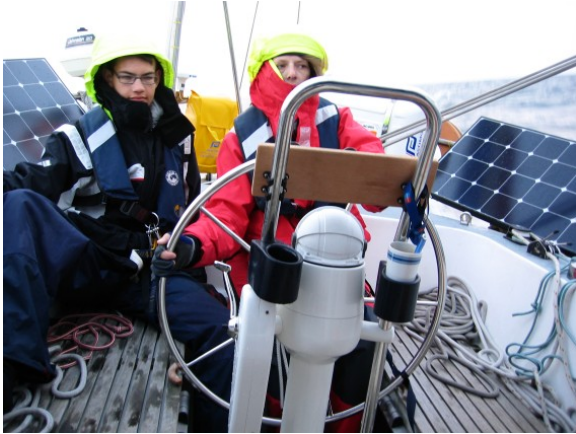

Ondertekenen van het communicatieplan

Voor mezelf vond ik het nog wel een uitdaging, vier ego's op paar vierkante meter. Hoe zou dat gaan in de praktijk? Het kwam mooi uit dat tijdens deze voorbereidingen een vriendin een coachingsopleiding deed en daar proefpersonen voor zocht. Zo kwam ik terecht bij Annemieke. Tijdens een van de sessies lagen er zeven woorden op de grond, door op het woord te gaan staan kwamen er gevoelens, emoties en gedachten in mij op. Dat ging mij goed af; doemscenario's, spookbeelden en oude overtuigingen kwamen spontaan naar boven. Aan het eind van de sessie zag ik een gezin, gestrand in Spanje en mijzelf alleen in een vliegtuig op weg naar huis. Annemieke stelde voor om hetzelfde pad nog een keer te lopen en nu op een positieve manier. Wat een eyeopener was dat. Nu eindigde de reis in mijn beleving met het beeld dat Johan en ik hand in hand onze jongens uitwaaiden, die ieder hun eigen levenspad opgingen. Opgelucht ging ik naar huis, geïnspireerd en met een nieuw inzicht. Tijdens de reis heb ik nog vaak negatieve gedachten kunnen omdraaien. Vaak pas als ik me er eenmaal bewust van was of er door een van de anderen op werd gewezen.

Van angst naar genieten

Op 9 juli 2012 gooiden we de trossen los. We gingen op weg met een gevoel van spanning en tegelijkertijd ook opluchting. Het eerste deel langs Zuid-Engeland voelde als een lange vakantie. Pas toen we op de Golf van Biskaje voeren, kwamen bij mij de twijfel en angst weer om de hoek kijken. We hadden de wachten ingedeeld naar ieders voorkeur. Johan kookte en was als schipper 24 uur per dag stand-by en kreeg de avond- en ochtendwacht. Bas moest overdag schoolwerk doen voor 5 vwo, dus die kreeg slechts één wacht tijdens in de late avond. Tim wilde voor het grootste deel de zonsopgang wel in zijn schema en zo kreeg ik ook 's nachts een wacht toebedeeld. Die eerste nachten alleen op de oceaan in het donker werd ik erg met mezelf geconfronteerd. Door een samenspel van de dansende boot en het maanlicht schrok ik tot drie keer toe van een schaduw aan de zijkant. Ik dacht een springende kat te zien en moest mezelf herhaaldelijk toespreken dat er echt geen monsters aan boord waren en dat we niet zomaar konden zinken.

Bas is relaxed en ik zit nog in mijn angst

Genieten van meezwemmende dolfijnen

Het contrast met overdag was een wereld van verschil. Tijdens een middag, terwijl de mannen lagen te slapen, kreeg ik bezoek van een stuk of acht dolfijnen waar ik een tijdje ademloos naar heb zitten kijken. Achteraf bleek dat ruim veertig minuten waren verlopen en was ik helemaal vergeten om de anderen te roepen. De nachten gingen steeds beter, door meditatie en energetische oefeningen kreeg ik mezelf weer in bedwang en kon ik zelfs genieten van de eindeloze sterrenhemel en de stilte aan boord.

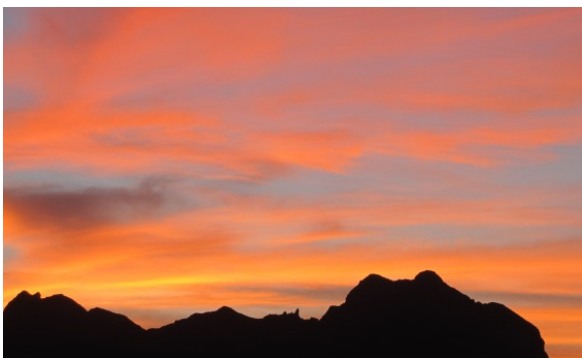
Nieuwe inzichten

Via Spanje, Portugal, Madeira, de Canarische Eilanden en Kaapverdië voeren we steeds verder zuidwaarts. We beleefden de dagelijkse bezigheden op een relaxter tempo dan thuis. Boodschappen, de was doen, klussen aan de boot en schoolwerk namen het grootste deel van de dag in beslag. Het vakantiegevoel veranderde in een way of life. Wij gingen de wereld en Nederland met andere ogen bekijken. Als ouders verraste het ons dat de jongens spontaan begonnen met het maken van een top 5 van mensen die enthousiasme uitstraalden tijdens hun werk. Een geïnteresseerde ober op La Palma die ons verhaal aanhoorde, over de omgeving vertelde, tussendoor zijn klanten bediende en mij als verjaardagscadeau een grote tros bananen meegaf. De duikinstructeur die enthousiast de jongens betrok bij zijn duik en ze een speciaal gevoel gaf. "Mensen met passie zijn vrolijker, stralen positieve energie uit en maken de wereld een stukje leuker", zo concludeerden zij.

Beluga is al een echte vertrekkersboot

Op Johans verjaardag eind november arriveerden we op het eiland São Vicente in Kaapverdië. We werden getraakteerd op een fel oranje zonsondergang zoals je die op foto's van Afrika ziet. Genietend van de prachtige avond en het voor anker liggen na acht dagen non-stop zeilen, dachten we dat dit schouwspel zich de dagen erna ook zou voordoen. We verheugden ons op dit natuurfenomeen in een voor ons nieuw werelddeel. Helaas kwam de volgende dag een zandstorm opzetten en die verdween pas toen wij al vertrokken waren voor de oceaan-oversteek naar de Carieb. Het was zo'n moment dat we beseften om te genieten in het hier en nu.

Zonsondergang op de Kaapverden

Oceaan-oversteek

Vanaf Kaapverdië vertrokken we voor de grote oceaan-oversteek naar de Carieb. Na enkele dagen wennen, kwamen we in ons ritme en genoten van de steeds wisselende kleuren en vormen in de lucht en het water. We hadden goede gesprekken, niet onderbroken door tv of internet. De jongens vertelden gedurende twee dagen over het door hen uitgehaalde kattenkwaad, alles werd opgebiecht, het meeste wisten we natuurlijk wel maar zeker niet alles.

Er waren ook minder harmonieuze momenten, een enkele keer ontstonden er kleine irritaties over wie wat wanneer waarom of hoe had gezegd. Maar dat was dan vaak weer aanleiding tot mooie diepgaande gesprekken, bijvoorbeeld in hoeverre de perfecte ouders bestaan. Wanneer heb je een liefdevolle arm om je heen of juist een schop onder je kont nodig was een interessant vraagstuk. Onze eigen opvoeding kwam ter sprake en waar wij blij mee waren en wat we hadden gemist in onze jeugd en hoe onze ouders weer gevormd waren door hun tijdgeest en onze grootouders. We konden uitgebreid discussiëren en filosoferen, want we hadden letterlijk zeeën van tijd.

Na 18 dagen kwam Barbados in zicht, echter door slecht weer en mogelijk gedoe met inklaren besloten we nog een nacht door te varen naar Bequia. Bas ontpopte zich in een flinke onweersbui als een goede stuurman. We zaten in een ritme en de oversteek had nog wel een week langer mogen duren. Na een lange tocht op zee als bemanning gleden we na het ankeren automatisch weer in onze rol van gezin. Dat was vaak even wennen en het ging wel eens gepaard met confrontaties waarbij het communicatieplan goed van pas kwam. Al lagen we dicht bij land voor anker, je privacy is toch erg beperkt op een boot van 38 voet. Toen ik het een keer aan de stok kreeg met Johan werden wij door de jongens verwezen naar het voordek. Ze stuurden ons weg met de mededeling dat we terug naar de kuip mochten komen wanneer we weer normaal konden doen. Je vraagt je af wie wie opvoedt op zo'n moment.

Oceaan-oversteek naar de Carieb

Bijzondere ontmoetingen

De Carieb was geweldig, elke dag snorkelen rondom de boot, eilanden verkennen, gastvrije mensen ontmoeten en genieten van blue water sailing.

Aura-Soma flesjes, kleurentherapie in de Carieb

Al scharrelend naar het noorden kwamen we terecht in een baai bij Îles des Saintes ten zuiden van Guadeloupe. Op een vroege ochtend half februari, toen ik net een afstandshealing voor een vriendin had gedaan, hoorde ik een vreemd geluid. Ik keek opzij en zag tot mijn verbazing vlak naast de boot de vin van een dolfijn. Enthousiast schreeuwde ik iedereen wakker. Bas sprong nog half slapend in het water met zijn snorkelspullen.

Hij vroeg zich af waar die dolfijn dan wel was en op dat moment stak een jonge dolfijn zijn kop uit het water vlak voor Bas zijn neus.

Bas zijn onverwachte verjaardagscadeau

Hij heeft tien minuten alleen met twee dolfijnen gesnorkeld en gedoken, terwijl ik op afstand foto's en filmpjes maakte. De interactie tussen mens en dier was een van de mooiste momenten van de reis. Het was toevallig ook Bas zijn 17e verjaardag, een mooier cadeau had hij zich niet kunnen wensen.

De te varen route stond in grote lijnen vast, afhankelijk van het weer, de wind en de belangstelling van de bemanning werden de details ingevuld. Johan wilde graag naar Montserrat, ik liever naar rechts richting Antigua en Barbuda vanwege de mooie koraalriffen. In dit soort situaties werd er gestemd en deze keer was de uitslag niet in mijn voordeel. Johan was begin jaren tachtig op Montserrat geweest voor de grote vulkaanuitbarsting van 1995. De jongens stemden ook voor Montserrat en wilden dat wel eens met eigen ogen zien. Ik hield mezelf voor dat alle plekken nieuw waren, maar met toch nog een beetje tegenzin ging ik die kant op. Het eiland zag er indrukwekkend uit, we zagen kleine rookpluimen opstijgen uit de vulkaan en enorme brokken steen liggen op de plek waar ooit de hoofdstad was geweest.

Het snorkelen viel tegen, want onder water was ook de invloed van de spuwende vulkaan aanwezig in de vorm van een dikke laag as. Tijdens een tour over het eiland mochten we een afgeschermd gebied in, nadat we een film hadden bekeken van het leven op het eiland vóór de uitbarsting. Het leven in de hoofdstad was ooit in schril contrast met wat we nu zagen. Daken van huizen die net boven de grond uitstaken, een zwembad dat tot de rand toe gevuld was met asresten en de intense stilte en vreemde energie die er hing. Zelfs de vogels leken zich in te houden. Op dat moment snapte ik waarom Johan erheen wilde, zoiets is uniek in de wereld en moet je zelf duidelijk ervaren om nog meer ontzag voor de kracht van de natuur te krijgen. Terug bij de boot namen we een verfrissende duik en praatten nog lang na over onze indruk van het eiland en zijn veerkrachtige bewoners.

Vulkaan op Montserrat, op de voorgrond de voormalige hoofdstad Plymouth

Op Dominica gingen we met een ander gezin een rondrit van een halve dag maken. We kregen Winston als gids toegewezen en enthousiast vertelde hij over zijn eiland. Hij bracht ons naar

Het huis van een trotse inwoner van Dominica

bijzondere plekken en we ontmoetten een local die vol trots zijn zelfgebouwde huisje liet zien. In mijn ogen stelde het niet veel voor. Beschaamd besefte ik even later dat ik op een westerse manier stond te oordelen. Hier zijn mensen trots op wat ze tot stand brengen met beperkte middelen. In onze cultuur zijn we materialistisch ingesteld en moet alles groter en mooier. Het laat maar weer eens zien met wat voor mentaliteit wij onze kinderen opvoeden.

Winstons passie werkte aanstekelijk, de jongens hingen aan zijn lippen.

In het busje maakten we een lijst van alle fruit, groenten en kruiden die hij ons had laten zien, ruiken en proeven. We wilden niks vergeten en de lijst werd uiteindelijk gevuld met meer dan 30 soorten. Na ruim 8 uur toeren kwamen we vol van alle indrukken en moe maar voldaan terug bij de boot. Tim, die heel nuchter is, zei: "Als Winston morgen om 6 uur voor mijn neus staat, dan spring ik uit mijn bed en ga de hele dag weer met hem mee". Winston kwam bovenaan de eerder genoemde top 5 lijst terecht. Tims enthousiasme was voor mij aanleiding om het onderwerp spiritualiteit nog eens in de groep te gooien. Er kwam van alles aan bod, mama's spiri-wiri-cursussen, leven na de dood, religie, wetenschap, intuïtie enzovoorts. Twee haakten op gegeven moment af met de mededeling dat het allang bedtijd was. Tim en ik bereikten ver na middernacht de conclusie dat we nog steeds verschillende zienswijzen hadden over wetenschap versus spiritualiteit, maar dat het goed was om elkaar daarin te respecteren. Met Tims opmerking: "Mam, misschien krijg je over 100 jaar wel gelijk wanneer er een stofje is ontdekt die dat soort dingen aantoonst", ging ik met een glimlach slapen.

Winston, onze inspirerende gids

De jongens hadden in Nederland hun eerste duikbrevet gehaald zodat ze onderweg meer van de onderwaterwereld konden ontdekken. Bas was gedurende de reis gefascineerd geraakt door haaien.

Tim en Bas gaan duiken met Jef

Zo was ik een keer bij Saba al snorkelend, door hem op wacht gezet bij een verpleegsterhaai. Bas zwom terug naar de boot om Tim te halen. Gelukkig voor mij zat de haai op grote diepte. In de tussentijd werd ik toch wel behoorlijk zenuwachtig van mijn eigen gedachten over haaien, die gevoed waren door sensatiefilms als Jaws.

Bas wilde ook tijdens het duiken wel eens haaien zien. Op St. Maarten hadden we een duikschool op het oog die op plekken kwam waar mogelijk haaien te zien waren. Door een éénrichtingsweg raakten we een beetje verdwaald. Op het moment dat we keerden zag Bas een andere duikschool. Nu we hier toch waren, konden we net zo goed eens informeren. Het bleek een schot in de roos, de jongens hebben er meerdere malen gedoken en hun vurig gewenste Caribbean reef sharks gezien. Deze duikschool zou later nog een grote rol spelen in het leven van Bas.

Tussenstop Azoren

In de reisplanning hadden we de mogelijkheid open gehouden om de Verenigde Staten als eindbestemming te kiezen. In dit scenario zouden we Beluga op transport naar Nederland zetten. Tijdens een van onze evaluaties waren we het er met zijn allen over eens dat we de boot zelf terug wilden zeilen. Het zou toch ook erg gaaf zou zijn om via de Azoren weer naar het vasteland van Europa te varen. Voor ons voelde deze optie veel beter om de reis zelf met Beluga volledig af te maken.

Zo kwamen we na een pittige en gave oceaanreis via het groene Flores en gezellige Horta op Terceira terecht. De havenmeester verwelkomde ons gastvrij en nam uitgebreid de tijd om ons wegwijs te maken. Zo zou er die avond in het historische stadje Angra do Heroísmo een stierengevecht plaatsvinden. Dat was wel even een cultuurschok voor ons, maar dapper besloten we om zonder vooroordeel eens te gaan kijken. Het was een amusant spektakel waarbij de stieren werden vastgehouden aan een lang touw. Ze gingen daarbij achter een paar stoere locals aan in het spel van uitdagen en wegrennen. Een paar toeristen waren te opdringerig en struikelden over een stoepje. Wij waren op de hand van de stieren die in onze ogen wonnen met drie tegen één. De dagen erna zagen we vele stieren in enorme weilanden rustig grazen. Tim merkte op dat deze dieren toch vast en zeker een beter leven hadden dan veel van hun soortgenoten in Nederland. “Ze ademen gezonde oceaanlucht in, drinken regenwater met de kwaliteit van bronwater, eten mals gras en hebben veel rust en ruimte” was zijn conclusie.

Tekening van Beluga gemaakt op de kade van Horta

Fascinerend zeilen met golven van zes meter hoogte

De zeiltocht van de Azoren naar Falmouth hadden we zeker niet willen missen. De elf dagen die we onderweg waren, gaven ons de tijd om aan het idee te wennen weer huiswaarts te gaan. Gedurende twee dagen passeerde een storm boven ons langs. We ontvingen voor het eerst weer de Spaanse maritieme weerberichten via de Navtex. Die gaven voor ons zeegebied een golfhoogte van ruim zes meter aan. De zee was fascinerend om te zien. Beluga deed het fantastisch en dankzij de ervaring had ik mijn grenzen verlegd en werd ik niet meer angstig.

Tijdens de oversteken hadden we een vast schema van wachtlopen, eten en happy hour. Standaard om 4 uur 's middags werd er iets lekkers opgedoken uit de

snoepkast. De zeilstand en koers werd doorgenomen voor de komende nacht, antwoord gegeven op de vraag "Wat eten we vandaag?" en eenieder mocht zijn zegje doen. Bas en ik zaten rond die tijd een keer op de preekstoel dolfijnen te aanschouwen. Het miezerde en vanuit de kajuit werden we geroepen dat het tijd was voor een hapje en drankje. We konden de verleiding van de spelende dolfijnen niet weerstaan en hadden, zoals later bleek, het terechte gevoel dat dit wel eens de laatste keer kon zijn. We wilden hier extra van genieten. Na ruim een half uur zwommen de dolfijnen weg van de boot. Wij waren door het dolle heen toen een van hen meerdere verticale sprongen maakte alsof hij vaarwel wilde zeggen.

Bij de overgang van de oceaan naar het continentaal plat constateerden we dat we onze eigen vertreklijn doorkruisten, de cirkel was rond. Aangekomen in Engeland waren we trots op onszelf dat we het hadden geflikt om deze reis tot een goed einde te brengen. Ik zei grappend “Eigenlijk hebben we als gezin wel een lintje van de koningin verdiend”. Daarbij vergetend dat Willem-Alexander inmiddels koning was geworden.

Trots op onze prestatie, zeilend terug naar Europa!

Terug in Nederland

Weer terug in West-Europa viel het ons op dat de mensen ons minder groeten, niet altijd blij keken en gehaast op straat liepen. Zouden wij over een aantal weken er ook weer zo bijlopen? Of waren we toch wel een beetje veranderd en ons meer bewust geworden hoe goed we het hebben in ons land? In augustus waren we thuis en konden we nog even acclimatiseren voordat het gewone leven zou beginnen. Als gezin waren we dichter bij elkaar gekomen. Wanneer de jongens vroeger uit school kwamen en wij vroegen hoe het was geweest, kregen we vaak niet meer dan een onverstaaenbaar kort antwoord. Nu deelden ze hun gedachten en bekeken situaties van verschillende kanten. De eerste week kwamen de jongens 's avonds knus aan de eetkamertafel zitten, hun eigen kamers voelden groot en ongezellig aan in vergelijking met de boot. De communicatie in ons gezin is ook duidelijk veranderd na de reis. Het woord palaveren wordt nog steeds gebruikt wanneer het tijd is voor een goed gesprek.

Onderweg had Tim geconstateerd dat hij zich op diverse plekken helemaal thuis kon voelen. Hij

Tim geniet van het groene eiland Flores

had vertrouwen in zijn toekomst gekregen door zijn ervaring dat er overal aardige mensen te vinden zijn, je jezelf ook in een vreemde taal duidelijk kan maken en inzicht in zijn capaciteiten gekregen. "Je bent verantwoordelijk voor je eigen leven" was zijn conclusie. Hij was vastberaden om zijn studie Chemie aan de Hogeschool Leiden weer op te pakken en af te maken. Het viel hem wel op dat medestudenten zich druk konden maken over onbenullige dingen en zich soms onvolwassen gedroegen. "Sommigen kunnen wel een Rondje Atlantic gebruiken", zei hij dan.

Met Bas hadden we voor het begin van het schooljaar een intakegesprek voor de eindexamenklas met de coördinatrice van de bovenbouw. Na een paar minuten gekeken te hebben naar zijn schoolresultaten van de Wereldschool, legde ze deze opzij en vroeg ons naar de reis. We waren verbaasd over zoveel belangstelling en hadden dat niet verwacht. Ze waarschuwde Bas voor de eerste tijd op school, niet iedere leraar was even enthousiast over zijn afwezigheid. Haar begeleiding heeft Bas enorm geholpen bij de terugkomst op zijn oude school.

Effect van de reis

In de jaren erna bleek de reis nog steeds van grote invloed op de jongens. Tim had bij een sollicitatie voor een stageplek op zijn cv vermeld dat we een jaar hadden gereisd en welke taken hij daarbij had uitgevoerd. Dat wekte de belangstelling. Gekscherend vroegen ze of hij ook Spaans had geleerd. Dat was niet het geval, maar zijn Engels was wel met sprongen vooruit gegaan. Op de middelbare school had hij veel moeite moeten doen om te slagen voor zijn talen. Hij heeft nu een vast contract en werkt met plezier met internationale collega's. Ook is hij initiatiefrijker geworden en regelt dingen buiten zijn takenpakket om.

Na het behalen van zijn vwo-diploma kwam bij Bas de gedachte op om een tussenjaar te nemen. Tim was een heel jaar vrij geweest tijdens de reis en Bas minder vanwege de leerplicht. Over een eventuele vervolgstudie had hij nog geen duidelijk beeld. Zou die duikschoolhouder op St. Maarten zich, na ruim een jaar, nog herinneren dat hij de jongens toen werk had aangeboden? Nou daar was

maar één antwoord op mogelijk volgens Johan. "Ga maar mailen en het regelen wanneer je het graag wilt, wij staan achter je". Zo gezegd en gedaan. Jef en Lu, de duikshop-eigenaren, konden zich die zeilende familie zeker nog herinneren. Ze boden Bas een baan aan als divemaster en later werd hij duikinstructeur en boatcaptain. Hij heeft het zelfs voor elkaar gekregen dat zijn ouders door zijn enthousiasme en geduld leerden duiken. Zijn naam prijkt nu onder het kopje dive-instructor op ons brevet!

Haaien ontmoeten tijdens het duiken, Johan en Joke zijn minder ontspannen dan Bas

Duikinstructeur Bas met trotse ouders

Uiteindelijk heeft Bas twee jaar op St. Maarten doorgebracht, zichzelf leren kennen, mensenkennis opgedaan en een duidelijk beeld gekregen van zijn toekomst. Daarna heeft hij een Engelstalige studie bestuurskunde afgerond en vervolgens de master Global Business & Sustainability gedaan. Ondanks de corona-perikelen is hij erin geslaagd om zijn masterstudie af te ronden en zijn wensbaan te vinden. Het kleine ventje, dat door prikkels van buitenaf soms moeite had om zijn

Tim en Bas zijn nog steeds dol op zeilen, najaar 2021

emoties onder controle te houden, is nu uitgegroeid tot een zelfbewuste man. Hij integreert sociale duurzaamheid in zijn werk als manager in spe en heeft een duidelijke visie om dit in de toekomst te combineren met zijn voorliefde voor het oceanleven.

Na Bas zijn verhuizing enkele maanden geleden, kwam het beeld van de sessie met Annemieke weer in mijn gedachten op. Johan en ik, samen hand in hand zwaaiend naar onze kinderen die vol zelfvertrouwen de wijde wereld intrekken. Ook dit droombeeld is werkelijkheid geworden en zoals wij het ooit verwoordden: "Rondje Atlantic was de kers op de taart van hun opvoeding".

Nawoord

Voor mij persoonlijk duurde het anderhalf jaar voordat ik helemaal geland was in Nederland. Ik krijg nog vaak tranen in mijn ogen als ik vertel hoe het was, waarschijnlijk als gevolg van een soort heimwee.

De oceaan is een stuk ongerepte natuur waar je je als mens nietig en tegelijkertijd levendig voelt. Je heb geen invloed op het weer of de golven en wellicht juist daardoor is het intens genieten. Die ene zeldzame nacht waar tijdens de wisseling van de wacht Bas mij wees op de schitterende sterren. Met mijn nog slaperige hoofd merkte ik op “jammer van die ene wolk boven ons”. Hij moest lachen en had allang ontdekt dat het de Melkweg was, die we in volle glorie zagen.

Douchen in de regen midden op de oceaan, ultieme vrijheid

Bijzondere ontmoetingen met dolfijnen

Na drie jaar varen in de Oostzee maakten we plannen om, nu met z'n tweeën, opnieuw een rondje Atlantic te doen. Ik kreeg steeds een gevoel dat het niet doorging en vroeg me af waarom. Was het angst of een diep weten? Ondanks dat gingen we toch langzaam beginnen met de voorbereidingen. Totdat de pandemie uitbrak, toen snapte ik het voor gevoel. Gevoel laat zich niet altijd beredeneren, wat het nodig heeft is vertrouwen en dat blijft een mooie uitdaging. Wie weet wat de toekomst ons nog brengt.

Ik was op zoek naar dolfijnen en heb verschillende soorten ontmoet, elke keer was ik weer verrast hoe ze ons aankeken en speelden in de golven rondom de boot. Dolfijnen zijn voor mij een symbool van vrijheid en intuïtie. Ze zijn nu regelmatig terug te vinden in de vorm van een logo in mijn breiwerken.

Dolfijntje als herinnering in mijn breiwerk